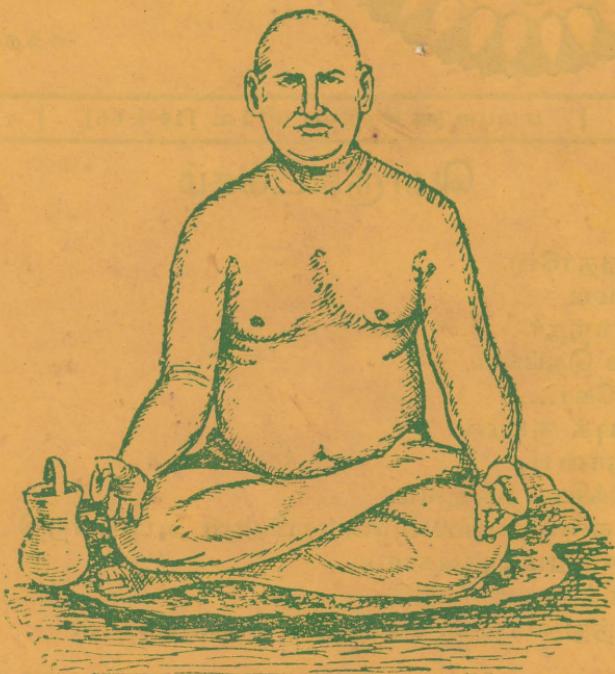

ஆத்மஜோதி

ரிஷி தயானந்தர்

ஓர் ஆத்மீக
மாத வெளியிடு.

எல்லா உலகிற்கும்
இறைவன் ஓருவன்
எல்லா உடலும்
இறைவன் ஆலயமே.

-சுத்தானந்தர்

ஜோதி 18 | பராபவ ஞ சித்திரை மீ 1 ஈ [14-4-66] | கடர் 6

பொருளடக்கம்

தெய்வமிதுதானே	161
வேத தருமம்	162
ரிஷி தயானந்தர்	163
கதிகாட்டும் தெய்வம்	166
கொக்கரக்கோ.....	167
குன்றக்குடிக் குமரன்!	173
பாவை நோன்பு	175
நடராஜ விக்ரிக தத்துவம்	180
ஆழிசைக் கண்மிதப்பில் அணைந்தபிரான் அடிபோற்றி	183
‘நான்’ என்னும் அகங்காரம்	185
“தியானம்”	188
கைதடி இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் வேண்டுகோள்	191

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

ஆயுள் சந்தா:- 100.00 — வருடச் சந்தா:- 3.00
தனிப்பிரதி சதம்:- 30.

கெளரவ ஆசிரியர் பதிப்பாசிரியர்
திரு. க. இராமச்சந்திரா திரு. நா. முத்தையா
“ஆத்மஜோதி நிலையம்” நாவலப்பிட்டி. (சிலோன்)
போன்:- 353.

தெய்வ மிதுதானே

(யோகர் சுவாமிகள்)

அன்னைபிதாக் குருவாகி யாண்டு கொண்ட தெய்வம்
அடியவர்தம் மனத்திலே ருசிக்கின்ற தெய்வம்
என்னையெனக் கென்னுலே யறிவித்த தெய்வம்
எல்லாமாயல்லவுமா யிருக்கின்ற தெய்வம்
முன்னைவினையெல்லாம் முடித்தாண்ட தெய்வம்
முதாதை மாரெனக்குக் காட்டிவைத்த தெய்வம்
தென்னைப்பனை சேரிலங்கை வாழ்கின்ற தெய்வம்
சிவனென்ற நாமமுள்ள தெய்வமிது தானே

கல்லார்க்குங் கற்றவர்க்குங் களிப்பளிக்குந் தெய்வம்
காணுத காட்சியெல்லாங்காட்டுகின்ற தெய்வம்
நில்லாத நீர்ச்சடைமேல் நிற்கவைத்த தெய்வம்
நெற்றியின்மே லொற்றைக்கண் நேரவைத்த தெய்வம்
எல்லார்க்குந் தெய்வ மென்னுடைய தெய்வம்
இதையறிந்து வாழுவார் எல்லாருந் தெய்வம்
செல்லாரு மிலங்கையில் வாழ்கின்ற தெய்வம்
சிவனென்ற நாமமுள்ள தெய்வமிதுதானே.

நம்பினபேர் தமக்கருளை நயந்தளிக்குந் தெய்வம்
நாதாக்கள் போற்றுகின்ற மெய்ஞ்ஞானத் தெய்வம்
வெம்பினிக்கு மருந்தாக விளங்குகின்ற தெய்வம்
வேதாந்தத் தெய்வமுயர் சித்தாந்தத் தெய்வம்
அம்பிகைதம் பாகமா யமர்ந்திருக்குந் தெய்வம்
அவரவர்க்கு அதுவதுவா யிருக்கின்ற தெய்வம்
தும்பிமுக ணறுமுகவன் தோத்திரஞ்செய் தெய்வம்
சோலீசு ழிலங்கைவாழ் தெய்வமிது தானே

—*— வேத தருமம் —*—

(தயானந்தர்)

பரம்பொருள் ஒருவன், அருவன், முதல்வன், தூயன், உண்மையறிவின்பச்சடர், எல்லாம்வஸ்வவன், எங்கும்நிறைந் தவன், எல்லையற்றவன், முதலீறற்றவன், பிறப்பிறப்பில் லோன், ஒப்புயர்வற்றேன், என்றுமுள்ளவன், அனைத்துஞம் விளங்குவோன், எல்லாம் படைத்தவன்.

அவனை ஓம் எங்க; அவனையே வணங்குக! வேதமே உண்மை அறிவு நூல்; அதைக் கற்றறிந்து கற்பித்து விளக் குதல் ஆரியர் கடன்.

மனிதா! உண்மையைப் போற்றிப் பொய்யை மறுக்கத் தயங்காதே. தருமம் அதருமம், சரி பிசுகு எது வென அறிந்து செய்வன செய். உடல் நலம், ஆன்ம நலம் சமுதாய நலம் போற்றி அருட்பணி புரிவதே ஆரிய சமாஜத் தின் முதன்மையான நோக்கம் என்பதை அறி.

மடமையை விலக்கு, அறிவைத்துலக்கு; சுயநலம் விடுத்து. அனைவர்க்கும் பொது நலம் புரிந்து நலம் பெறு. 24 அல்லது 48 வயது மட்டும் ஆண்களும் 16 அல்லது 24 வயது மட்டும் பெண்களும் தூயபிரம்மசரியம்காக்க வேண்டும். மாணவர்க்கு பிரம்மசரிய குருகுலங்களில் அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம் ஆக்மசக்தி, உடலுரன் வளர்க்கும் கலவி பயிற்ற வேண்டும். சிற்றின்ப நூல்களில், கதைகள் காட்சிகள், வசை மொழிகள் ஒழிக் காலன், மது, முட்டை, வெங்காயம், அழிந்த உணவு, புகையிலை, கஞ்சா எச்சில் உணவுகள் ஒழிக, பசிக்குத் தக்க அளவு உண்க; புலன்களை அடக்குக, பிராண்யாமம் செய்க.

இரண்டு மணி நேரமாவது பரம் பொருள் வணக்கம் நாடோறும் புரிக; சாதி வேற்றுமை ஒழிக; இல்லற தருமத் தை முறையுடன் போற்றுக; மனிதா உலகை அஞ்சாது உண்மையைக் கடைப்பிடி. வேதம் எல்லாருக்கும் பொது.

பிள்ளி தயானந்தர்

(ஆசிரியர்)

19ம் நூற்றுண்டு ஆங்கில மோகத்திலும் அடிமை வாழ்விலும் ஊறிப்போயிருந்த காலம். வேத உண்மைகளையும்பாரதப்பண்பாட்டையும்மக்கள் மறந்திருந்தனர். இத்தருணத்திலே, வட இந்தியாவில் இராஜாராம் மோகனராய், தயானந்த சரஸ்வதி, இராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர் போன்ற மகான்கள் தோன்றி மக்களுக்கு நல்வழி காட்டினர். இதேகாலத்திலே தெற்கே அருட்சடர் வள்ளலார் தோன்றி சாதி சமய வேற்றுமை களற்ற, ஏழை பணக்காரர் என்னும் வர்க்கப்பாகுபாடற்ற, சகல ஆன்மாக்களிடமும் சமஅளவில் அன்புசெலுத்துகின்ற ஆன்மநேய ஒருமைப்பாட்டுரிமையை உலகம் காண, அதற்காக உழைத்தார். இதே காலத்திலே தான் நாவலர் பெருமான் யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றி சைவ முந்தமிழும் தழைக்கப்பாடுபட்டார்.

மேற்கூறிய ஜிவரும் மனிதசமுதாயத்திற்கு வாராது வந்த மாணிக்கங்கள் எனப்போற்றப்பட்டார்கள். நாவலர் தோன்றிய அடுத்த ஆண்டில்வள்ளலார் தோன்றினார். வள்ளலார் தோன்றிய அடுத்த ஆண்டில் அதாவது 1824 இல் தயானந்த சரஸ்வதி தோன்றினார். இவருக்கு பெற்றார் இட்டபெயர் மூல சங்கரன் தயாராம் என்பது. தந்தையார் பெயர் கர்சங்லால் என்பது. இவர் தீவிர சிவபக்தர். கர்ம காண்ட விதிகளின்றும் அனுவேணும் பிசகாத வைதிகர். இவர் செய்த தவத்தின் உருவே மூலசங்கரன் தாயாராம். தந்தையின் உறுதியும், தாயின் அன்பும் இரக்கமும், தயாரா மின் வாழ்வில் ஊறின. மூலசங்கரருக்கு ஜந்தாம் வயதில் வடமொழி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எட்டு வயதில் உபநயனம் நடைபெற்றது. காயத்ரி, சந்தியாவந்தனம், புருஸாக்தம், ருத்திரம் முதலியவற்றைத் தந்தையே கற்றுக்கொடுத்தார்.

ஒருநாள் மகா சிவராத்திரி, மூலசங்கரனுக்கு வயது பதினாலாகிறது தந்தையின் விருப்பப்படி மூலசங்கர னும், சிவராத்திரி மகா விரதம் எடுத்து இராமுமுவதும் பட்டினியோடு கண்விழித்திருந்தான். நள்ளிரவில் மூலசங்கர ணத்தவிர எல்லாரும் நித்திரையாயினர். இச் செய்கை

மூலசங்கரனுடைய உள்ளத்திற்கு ஒவ்வாத ஒன்றுயிருந்தது ஒருநாள் மூலசங்கரனது தங்கை பேதி கண்டு திடீரென இறந்தாள். இதனைக்கண்ட மூல சங்கரன் உடலின் பொய் யுறவை நினைந்து வைராக்கியம் உற்றார்.

மெந்தனின் வைராக்கியத்தைத் தந்தை உணர்ந்தார். திருமணத்தில் மெந்தனை ஈடுபடுத்த விரும்பி னர். திருமணத்துக்குப் பயந்து மெந்தன் வீட்டை விட்டு வெளியேறினான். சுத்த சைதன்யன் என்ற பெயருடன் பிரமச்சாரிக் கோலம் பூண்டு யோகம் பயிலத் தொடங்கினார். பூரணனந்தர் என்ற மராட்டியத் துறவியிடம் சந்தியாசம் பெற்று, “தயானந்த சரஸ்வதி” என்ற திட்சாநாமம் பூண்டார். யோகானந்தரிடம் ஹடராஜயோகங்களைப் பயின் ரூர். கிருஷ்ண சாஸ்திரியாரிடம் இலக்கணம் கற்றார். பதி னைந்து ஆண்டுகள் காடு மலை எல்லாம் சுற்றினார். மகான் களைத் தேடினார். வட மதுரையில் இருந்த விரஜானந்த சுவாமிகளைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றார். அங்கு சென்றார். விர ஜானந்தரிடம் இரண்டரை ஆண்டுகள் மிகவும் வணக்கத் துடனும் கருத்துடனும் வேதக்கலவி கற்றார். மிகவும் பொறுமையுடன் குருசேவை செய்தார். விரஜானந்தரிடம் குருகுலம் முடிந்ததும் விரஜானந்தர் தயானந்தரை அழைத்து

“பொறுமை மிகுந்த அருமைச் செல்வனே இருஞும் இடர்களும் உலகைக் கவர்ந்தன; சாதியும் வகுப்புச் சண்டையும் வலுத்தன. ஓரிறைவனை வணங்கி ஒரு குலம் போல் மாந்தர் வேதப்பொருள் அறிந் தொழுக அருமறை முனிவர் பெருமை விளங்க, சாதி சமயச் சச்சர வொழிய, உண்மை ஓளியை உலகெலாம் பரப்புதி; வேதக் கொடியை விண்ணுறுறுத்துதி. அன்பனே! உனக்கு ஆண்ட வன் அருள்க!

என்று ஆசிகூறி அனுப்பினார். இப்போதயா நந்தர் திடபலமுள்ள கம்பீரமான வேதாந்தச்சிங்கம். அவர் அறிவையும், ஆளையும், குரலையும், மொழியையுங் கண்டு எதிரிகள் நடுங்கினார். ஒரு சமயம் ஒரு பெரிய குதிரை வண்டியை ஒரு கையால் நிறுத்தினார், மற்றொரு முறை தன்னைக் கொல்லவந்த ஒரு பகைவனது வாளைப்பிடுங்கி, அதை இரண்டு சுக்காக்கினார். ஒரு பகைவன் வீசிய பாம்பை மிதித்து நகச்கினார்.

இருளிலும் அடிமை இடர்களிலும் பரிதவிக் கும் பாரத மக்களிடம் பரிவுடனும் வேதா வேசத்துடனும் எழுந்தார் தயானந்தர்,, ஜெயப்பூரில் பலரை ஊன், மது விலக்கக் செய்தார். போகும் இடமெல்லாம் வேதக்கொள்கை களைப் பரப்பினார். பிறகு அன்பர்களுடைய வேண்டுகோளின் படி ஆரிய தருமப்பிரச் சாரத்திற்காக பம்பாயில் ஆரிய சமாஜம் ஒன்று நிறுவவேண்டிய விதி நியமங்களை வகுத் தார். மீண்டும் ஒரு முறை வட இந்தியாவைச் சுற்றிப் பிரச்சாரம் செய்தார். இக்காலத்தில் குக்வேத ஆதிபாஷா பூமிகையும், இன்னும் பல நால்களையும் எழுதினார்.

டில்லி சென்று ஆரிய சமாஜக் கொள்கைகளைப் பரப்பினார். அவரது கொள்கை பின் வருமாறு:

“இயற்கையினின்று இறைவன் உலகை ஆக்கி னார். இறைவனைப் போலவே இயற்கையும் என்று முள்ளது. உயிர்கள் அறம், பொருள். இன்பம், வீட்டடையச் சாதன மாகவே ஆண்டவன் உலகை ஆக்கினான், துக்கநி விருத்தியே முக்கி. நல்லொழுமுக்கம், தெள்ளரிவு, வேதமோதல், நல்லோர் உறவு, யோகத்தால் புலன்களைப் பொய்யினின்று விலக்கித் தன்னை மெய்வழி செலுத்தல், ஈஸ்வரத்தியானம், இவையே வேதவழி. ‘பரம்பொருளே! எங்கும் நிறைந்தவனே! பொய்யினின்று உண்மைக்கும் துன்பத்தினின்று இன்பத்திற்கும் இருளினின்று ஓளிக்கும் என்னை நடத்தி அருள்’ என்று வணக்கம் செலுத்துக. இவற்றால் முத்தியின்பம் எய்தும். ஏனைய சமய அறிஞர்களும் தயானந்தரை நன்கு மதித்தனர்.

குருநானகரை ஈன்ற பாஞ்சாலம், ரிஷி தயா னந்தரை நன்கு போற்றியது “கடவுள் ஒருவன்; அருவன் எங்கும் நிறைவு சாதி வேற்றுமை. மடைமை” என்னும் உணர்வு சீக்கியர் குருதியில் ஊறிப்போய் இருந்தது. 30-10-1883 இல் தமது உடற் சட்டடையை உதறிச் சென்றார் இந்தியரின் கண்ணில் கண்ணீர் பெருகியது. ஆங்கிலேயரும் அமெரிக்கரும் அனுதாபம் காட்டினர்.

கதிகாட்டும் தெய்வம்!

(பாலபாரதி)

ஓநுவர் நெஞ்ச மெங்கும்
 ஒளிநடம் புரியும், ஞானச்
 சோதியே! கடரே! வேதச்
 சுருதியின் தெளிவே, தூய
 கோதிலார் இதயத் துள்ளே
 குலவுநல் அழுதே! இந்தப்
 பேததயேன தனக்குன் பாதப்
 பேரின்ப நிழல்காட் டாயோ?

அன்பினுல் நெஞ்சம் விம்மி
 அழுதுநெக் குருகு வோர் தம்
 துண்பத்தை நீக்கி, இன்பத்
 துணைபுரிந்தருளும், ஞான
 இன்பய்பே ராசே! பக்தர்க்
 கிணித்த நற்கரும்பே! இந்தப்
 புன்பேதை தனக்கு முன்றன்
 பொற்பத நிழல்காட் டாயோ?

எம்பிரான் வாத வூர்க்கு)
 எழில்நிழற் குருந்ததயின் கீழ்
 யைம்புனல் அழுத ஞானம்
 பரிந்துப தேசம் செய்த
 அம்பொன்னே! கணியே! இன்ப
 ஆனந்தத் தேனே! இந்த
 வெம்புலை யேனும் உய்ய
 வித்தகக் கண்பா ராயோ?

புன் நெறியப்பட்டே, வஞ்சம்
 புலையனும் உழலும், சனக்
 கன் நெஞ்சஸ் பேததயேனும்
 கடைத்தேற அருளாய்; காலைப்
 பொன் இளம்பரிதி! ஞானப்
 புதுநடத் தரசே! இந்தக்
 கண்ணில்லாக் குருடனுக்கும்,
 கதிகாட்டும் தெய்வம் நீயே!

கொக்கரக்கோ !

(ஞ் மதி கோமதி நீலகண்டன்)

“கொக்கரக்கோ.....!” ஆயிற்று சேவல் கூவியாயிற்று. ஆமாம்! இது காலைப் பொழுது என்பதை அறிவிக்க கால மெனும் ஏட்டிலே இன்னேரு புதிய ஏடு என்பதைத் தெளிவாக்க சம்சாரசாகரத்திலே புதிய அலையொன்று! இந்தச் சேவல் கூவியதைக் கேட்டதும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு எழுந்திருக்கும் மனிதர் பலர் இன்று சேவல் சீக்கிரமே எழுந்து விட்டது; என்று தம் சோம்பேறித்தனத்துக்குக் காரணம் கற்பிக்க முயலும் மானிடர் சிலர். அது கூவியது கூடக் காதில் கேட்காமல் இன்னும் பலமாகக் குறட்டை விடும் மாக்கள் பலர். ஆம்! இந்த மானிலம் தாங்கும் மக்கள் ஜாதி தான் இது.

சீக்கிரமே விழுந்தடித்துக் கொண்டு எழுந்திருந்தார் கனே! அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்ப்போமா? மடமட வென்று ஸ்டவ்வைப் பற்ற வைத்துக் காப்பி போடுகிறார்கள் ஒருத்தி. அதே வேகத்தில் பல் தேய்த்து விட்டு வந்த கணவன் அதை வாங்கி ருசிக்கிறான். அதன் பிறகு..... அடுக்கடுக்காக அதே துரிதகதியிலே குளி, சமையல், சாப்பாடு ஆபிஸ், அரட்டை, சினிமா, வாங்கிங்..... தூக்கம் இதற்குத்தானு அவர்கள் இவ்வளவு சீக்கிரம் எழுந்திருந்தார்கள்!

தன் சோம்பேறித்தனத்துக்குக் காரணம் கற்பிக்க முயன்றவர்கள்? இவர்களும் அதே வேலைகளைத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால் மந்த கதியில். அதில் கூட ஆர்வம் இல்லையே!

மீதப்பேர்! அதுதான்! திரும்பிப் படுத்துக் குறட்டை விட்டவர்கள்? ஹ.....! அவர்களுக்கே தங்களைப் பற்றி கவலையில்லாதபோது நமக்கென்ன?

ஐயோ! கேவலம்! இதற்குத் தானு இறைவன் இந்த உலகையும் படைத்து நம்மையும் படைத்தார்? சீ இந்த ஒரு சாண் வயிற்றுக்காக இந்த எண்சாண் உடம்பையும் குறுக்கி அந்தக் கேவலத்தினாடும் அதை நிரப்புவதிலேயே.

காலத்தை கண் முடித்தனமாகக் கழிக்கும் காளான்களை என்ன வென்பது? இது மட்டுமா? இதை ஒரு முறையில், பார்க்கப்போனால் ஸ்வதர்மமாகப் போகிறது. ஆனால் அதுக்கே லாட்டாரி அடிக்கும் அதே மனிதன் ஒரு பெண்ணைக் காதலித்து அவளையும் காப்பாற்ற முயலும் போது..... நமச்சுச் சிரிப்பு வருகிறது.

இன்னும் கொஞ்ச நாள் செல்ல..... கையிலிருக்கும் குழந்தையும் அதன் பங்குக்குப் போட்டி போடும் போது..... ஐயோ பாவங்! அழகைதான் வருகிறது.

பேசாமல் இவைகளையெல்லாம் உதறிவிட்டு சந்தியாசம் வாங்கிக்கொண்டு விட்டால்..... அதற்கு மட்டுமென்ன குறைந்தது. இந்த வாழ்க்கைக் காவது கந்தையும் கஞ்சியும் போதும். அதற்கு காஷாயமும் கமண்டலமும் வேறு வேண்டுமே!

இப்படிக் கேளி பண்ணிக் கொண்டே போனால் என்ன தான் செய்வது? இன்னும் கேளுங்கள்! தரித்திர தசையிலேயே அவனுக்கு இவ்வளவு ஆசையென்றால்..... கஜனுவில் சிறிது காசம் சேர்ந்து விட்டால் ககன வெளிக்கே பறந்து போய்விடுவான்.

வேண்டாம் வேண்டாம் கார்மம், கல்யாணம், காதலி கைக்குழந்தை, கந்தை, கஞ்சி, காஷாயம், கமண்டலம் ககன வெளி..... இந்த ஒன்றுமே வேண்டாம்..... பின் என்னதான் வேண்டும்? இடுந்து போய் உட்கார்ந்து விடுகிறோம். அப்பொழுது தான் கரம் தருகிறான் அந்தக்கடவுள். ஆம்! அந்தக் கருணை மூர்த்தி! என்னால் இனி ஒன்றுமே முடியாது. எல்லாம் இனி உன் செயல்தான்' என்று நம் பாரத்தை எல்லாம் அவன் மேல் போட்டு விட்டால் கட்டாயம் நம்மைக் காப்பாற்ற வருவான், அந்தக் கைலாச நாதன். கைலாசத்திலே தான் இறைவன் இருக்கிறான். அவன் இங்கு எங்கே வரப் போகிறான் என்று எண்ணி நம் முயற்சியைத் தளர விடக் கூடாது. இறைவன் கைலாசத்தில் மட்டும் குடியிருக்க வில்லை. அவன் சர்வ வியாபி. அந்த சர்வவியாபிக்கு கைலாசம் என்றும் கட்டிளாங்காளை என்ற பேதம் கிடையாது. நல்லவர் கெட்டவர், பொல்லாதவர் என்ற ஒரு பேதமுமின்றி அவர் எல்லோருக்கும் திருவருளைவாரிவழங்குகிறார். அத்திருவருளைப்

பெற்றுயிய வேண்டியதே நமது கடன். அவர்தான் எல்லோ ருக்கும் பேதமின்றி அளிப்பவராயிற்றே. அதற்கு நாம் ஏன் முந்திகொள்ள வேண்டும் என்ற கேள்வி உடனே நம் முன் எழுகிறது. இன்று நம் வீட்டில் மைசூர்ப்பாகு பண்ணியிருக்கிறார்கள் என வைத்துக் கொள்வோம். அடுக்களையில் நெய் மணக்கும் போதே நாக்கில் ஜலம் சொட்டுகிறதே! கால்கள் தனியே அடுக்களைய நோக்கி நடப்பதும் அல்லாமல் துண்டு போட்டு வைத்திருக்கும் மைசூர் பாகு கட்டிகளை கை தாஞ்சுவே எடுத்து வாயில் போடுகிறதே! அப்படி எதற்குப் போடவேண்டும்? எல்லோருக்கும் கொடுக்கும் போது நமக்கும் தாட்டுமே என்று இருந்தால் என்ன? இறைவனின் பேரருள் இந்த மைசூர்ப்பாகு கட்டியின் விலை கூடப் பெருதா?

இன்பத்தின் உச்சியில் இருக்கிறோம் அப்போது இந்த உலகம் நம் சுற்றம் ஒன்றுமே நம் என்னத்தில் எழுவதில்லை அந்த சந்தோஷமான வேளையில் நாம் நம்மைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் பற்றி நினைப்பது மில்லை, அந்த மகிழ்ச்சி யைப் பங்கு கொள்ள வேண்டி வந்து விடுமோ என்று என்னே கயநலம்! மாருக நமக்கு ஒரு இடர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம்மால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத துண்பம். நாம் மனதால் கூட என்னிப் பார்க்க விரும்பாத துயரம் அந்த சமயத்திலே உலகமே நமக்கு எதிராகத் தோற்றுகிறது. நம் உதவிக்கு ஒருவருமே வராமல் நம்மை வேடிக்கை பார்ப்பதுபோல் தோற்றுகிறது. அந்த வேளையிலே யாராவது ஆறுதல் சொல்ல மாட்டார்களா? என ஏங்குகிறது உள்ளம் அப்படி மனித ஆறுதல் கிடைக்காது நாம் துயருறும் போது தான் இறைவனை நினைக்கிறோம். அப்பொழுது கூட நம் ஆணவம் தலைக்கேறி, நான் உனக்கு என்ன கொடுமை செய்தேன். இத்தன்டனை பெறுவதற்கு” என்று அவனை அதட்டுகிறோம். ஆணவக் கொழுப்பு! இறைவன் நம் உள்ளத்தைப் பண்படுத்தத்தந்த ஒரு வாய்ப்பு இது என்பதை மறந்து அவரைக் கண்டபடி திட்டுகிறோம். அதையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தும் அவர் அத் துன்பத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மறையவைக்கிறார் என்னே கருணை! நம் குற்றத்தைச் சுட்டியவனே கண்டங் கண்டமாகச் சிதைக்க எண்ணுகின்றன நம் கொலைகார உள்ளங்கள். அதைத் தூய்மைப் படுத்த முயல்கிறது அந்தச் செம்மை உள்ளம் அதை இவ்வளவு உணர்ந்த பிறகும் கூட நம் உள்ளங்கள்

திருந்த மாட்டேன் என்கிறதே! ஆலை இப்படி ஒவ்வொரு தரம் அனுபவம் ஏற்படும் போதும் மனதை ஆறச் செய்து கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஆணவத்தை அடக்கி வந்தால் அது நாள்டைவில் இருந்த இடம் தெரியாமல் அடங்கி ஒடுங்கிப் போகும். அப்போது நமக்கு இந்த உலகிலுள்ள துன்பங்களே கண்ணுக்குத் தெரியாது. ஒரு சமயம் இப்படி தான் தரு மபுத்திரரை நோக்கி ஒரு கெட்டவைன் பிடித்துக் கொண்டு வாரும் என்றும் துரியோதனை நோக்கி ஒரு நல்லவைன் அழைத்துக்கொண்டு வா என்று கட்டளையிட்டார் பகவான். எவ்வளவோ அலைந்தார் தரும புத்திரர். கடை சியில் தம் முயற்சியில் தோல்வி கண்டவராக பகவானை நோக்கிச் செல்கிறூர். நமக்கு இது எவ்வளவு சுலபமான வேலை! என்று தோன்றுகிறது. என்னைக் கேட்டால் எத்தனை பேரை வேணுமானாலும் கொண்டு வந்து நிறுத்துவேனே என்று நமக்குப் பிடிக்காதவர்களுடைய பெயர்ப்பட்டியல் எல்லா வற்றையும் அடுக்குகிறது நம் மனம். இதே செயலைச் செய்யவேண்டிய தரும புத்திரரோ வெறுங் கையஞகத் திரும்புகிறூர்! எங்கே? என்றார் பகவான். உலகம் முழுவதும் தேடியாயிற்று. ஒரு கெட்டவைனையும் காணவில்லை என்கிறூர் தருமர். அந்த சமயத்திலே அங்கு வந்த துரியோதனையுங் கண்டு திகைத்தார் இறைவர் “என்ன உனக்கும் ஒருவரும் அகப்படவில்லையா,” என்று பரிவுடன் வினவியது இறைவன் குரல். நல்லவன் ஒருவன் கூட இந்த உலகில் கிடையாது என்று பதிலிறுத்தான் துரியோதனன். “அப்படியா,” என்றார் இறைவர். தருமருக்குக் கெட்டவனும் துரியோதன னுக்கு நல்லவனும் அகப்படாதற்குக் காரணம் புரிந்ததா? இல்லாவிட்டால், இதோ! பச்சைக் கண்ணைடி இதை அணிந்து கொண்டு ஜனனலுக்கு வெளியே பாருங்கள்! நீல நிற வானம், கபில நிற மன், மரம் செடி கொடிகள், கொடியில் உலர்த்தியிருக்கும் வெள்ளை வெளேர் என்ற வேட்டி எல்லாமே பச்சையாகத் தெரியவில்லையா? அதே போல் தான் நல்லவன் என்ற மனக் கண்ணைடி அணிந்து பார்ப்பவனுக்கு எல்லாம் நன்றாகத் தான் தெரியும். மாருக, மனம் என்னும் கண்ணைடியில் கெட்டவன் என்னும் ரஸம் பூசப்பட்டிருக்கு மானுல் நம் மனக் கண்ணைடிக்கு நல்ல ரஸம் பூச வோம் வாருங்கள்!

இந்த உலகில் பிறந்துள்ள பிரகிருதிகளை ஏற்கெனவே பகவான் வகைப் படுத்தி வைத்திருக்கிறூர். நாம் அரிசி மாவினால் எத்தனையோ பண்டங்கள் செய்கிறோம் எல்லா

வற்றிலும் மேலே முடியிருப்பது அரிசிமா. ஆனால் அந்த அரிசிமாவை விண்டு வாயிலிட்டோமானால் ஒன்று தித்திக்கிறது. இன்னென்று உறைக்கிறது. காரணம். உள்ளேயிருக்கும் பண்டங்களின் தன்மை அது வானதால், மேலே முடியிருக்கும் அரிசி மாவைப் பார்த்து விட்டு இவை யெல்லாம் ஒரே ருசியுள்ள பண்டங்கள் என்று தீர்மானித்து விட முடியாது. அதே போல் தான் இந்த உலகிலே பிறந்திருக்கும் ஏராளமான பிரகிருதிகளையும் தோற்றத்தில் ஒரே விதமாகப் படைத்திருக்கும் இறைவன் வித விதமான மனதை வைத்திருக்கிறான். அந்த வித விதமான மனங்களிலே என்னெல்லாம் எண்ணங்கள் குடிகொண்டிருக்கின்றனவோ யாரறிவார்? ஒன்று, இறைவனை ஆராதிக்கும், இன்னென்று அடுத்தவனுக்குதவும், மூன்றாவது நயவஞ்சகப் போராட்டம் நடத்தும், நாலாவது கொலையாளியாகலாம் ஐந்தாவது குடித்தலையலாம், ஆறாவது காமநுகர்ச்சியின் இன்பத்திலே திளைக்கலாம் இப்படி ஆராய்ந்து கொண்டே போனால் நம் புலனுக்கு அகப்படுபவை எத்தனை எத்தனையோ? தெய்விகம், அசரம் என இருவகை உயிர்ப் பிறப்புக்கள் இவ்வுலகில் உண்டு என்று கூறிய பகவான் அவற்றில் அசரசம் பத்தை விஸ்தாரமாக உரைக்கிறேன். கேள்வி என்கிறார் பார்த்தனை நோக்கி. இனி அவ்விரு குணங்களை யுடையவர்களைத் தனித் தனியாக ஆராய விரைகிறேன் அந்த மோஷ் சாம்ராஜ்யத் தலைவன். இதிலே மோஷ்த்தை அளிப்பது தெய்வ சம்பத்து. அசர சம்பத்து பந்தத்தை யுடையது. தெய்வ சம்பத்துடையவர்கள்தெரியம், பொறை மனவறுதி, தூய்மை, வஞ்சகமின்மை, செருக்கின்மை ஆகிய குணங்களுடன் பிறக்கிறார்கள். அசர சம்பத்துடையவர்கள் பகட்டும், இறு மாப்பும் தற்பெருமையும் சினமும் கடுமையும் அக்ஞானமும் தங்கள் பிறவி உரிமைகளாகப் பிறக்கிறார்கள். இதைப்பார்த்தவுடன் நம் மனதிலே இதில் எத்தனை குணங்கள் நம்மிடம் இருக்கின்றன என்று எண்ணத் தொடங்கி விடுகின்றன. ஆசையைப் பார் ஆசையை. தெய்வ சம்பத்து பெறுவதற்கு மட்டும் ஆசையாயிருக்கிறது ஆனால் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் அப்படிப்பட்ட நல்ல குணங்களைக் கண்டப் பிடிக்க ஒருவருக்கும் மனம் வருவதில்லை. மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது மட்டும் உபதேசிக்கவும் தயங்குவதில்லை. ஆனால் தன் விஷயம் வரும் போது, ‘அப்படி விட்டுக்கொடுக்க நான் என்ன அவ்வளவு இளப்பமானவனை’ என்று வீம்பு பேசுகிறது நம் ஆணவக்கார உள்ளம். அந்த ஆணவம் தரும் மயக்கத்திலே நாம் நம்மையே மறந்து

அது ஆட்டுவித்தபடி யெல்லாம் ஆடி அவனை மறந்து விடுகிறோம். அந்த ஆணவம் நம்மை அக்ஞான இருளில் அழுத்துகிறது, அவன் தான் நமக்கு மோஷ் ராஜ்யத்தின் தலைவன் என்பதை மறந்து விடுகிறோம். அடுத்த நாள் காலை மறுபடியும் சேவல் “கொக்கரக்கோ” என்று கத்துவதற்குள் ளாகவாவது அதை அறிய மாட்டோமா?

எந்த மதமும் ஹிம்சை முறையைப் போ திக்கவில்லை என்பது என் துணிபு. சுகல மதங் களும் அநேக வேளைகளில் அஹிம்சையை அனு ஷ்டிப்பதே கடனுகும் என்றும் சில வேளைகளில் மட்டுமே ஹிம்சையைக் கையாளலா மென்றும் கூறுகின்றன.

--காந்தி.

கடமை

கடமையை அடிப்படி என்ற கொள்கையின் மீது எழுந்த சமுதாயங்கள் பலாத்காரத்தைக் கையாளமாட்டா. கடமையை ஒரு செயலாக ஏற்றுக்கொண்டால் போராட்டத்திற்கு ஏதுமே இல்லாமற் போய்விடும். கடமை என்பது பொதுநோக்கத்திற்கு தனிப்பட்ட மனிதன் உப்படுத்திவிடுவதால் உரிமையாய் எந்த தீங்கும் வரமுடியாமல் தடுக்க முடியாதோ, அத்தீங்குகளின் அடிவேரையே அறுத்து எடுத்து விடுகிறது; தீங்குகள் ஏற்படாமலே செய்து விடுகிறது.

குன்றக்குடிக் குமரன் !

(மரு. பரமகுரு)

குன்றக்குடி கொண்டமரும் குமரன்
அமரர்க் கமரன்—தமிழ்க்
குடிகாக்கும் வடிவேலன்
குரைகழிலைப் பாடு!

(குன்ற)

ஆடுமெயில் மீதேறி வருவான்
அருள் புரிவான்—அவன்
பீடுபுகழ் பாடிநலம்
தேடிடுவோம் வாரிஸ்!

(குன்ற)

மன்றினுளே மழுதுடியோ டாடும்
மாலயன் தேடும்—பாத
மாதேவன் விழிக்கனலின்
மானிக்கக் குஞ்சு!

(குன்ற)

மலைமகனின் ஞானப்பா லுண்டோன்
மாண்பு கொண்டோன்—அசர
மலைகள்பொடிய் பொடியாக்கி
மக்கள்குலம் காத்தோன்!

(குன்ற)

அருணகிரி திருப்புகழ்த்தே ஞருந்த
அவர் திருந்த—திரு
அருணைமலை மீதுவளர்
கருணைமலைக் கொழுந்து!

(குன்ற)

கொடிவள்ளிக் கொழுந்தேறி ஆட
குறவர் தேட—வேங்கை
நெடுமேரமாய்த் திணைப்புனத்தில்
நின்றகலை வேடன்!

(குன்ற)

முத்தார்ந்த பவளிதழப் பெட்டி
திறந்து கொட்டி - கடைவாய்
முறுவலிப்பில் மூர்க்கரைவே
ரறுத்தமறச் செட்டி!

(குன்ற)

'பழம்'நீ எனப்பரமன் போற்ற
அமரர் ஏத்த- ஞானப்
பழமாகிப் பண்டார
மானசடர்ச் சோதி!

(குன்ற)

நட்பு

கொடுக்கக் கடினமானதைக் கொடுத்தல், செய்யக் கடினமானதைச் செய்தல், பொறுக்கக் கடினமானதைப் பொறுத்தல் இம்முன்றும் உடையவனே நண்பன். நல்ல நண்பர் உடையவர் நலம் பெறுவர். தீய நண்பர் உடையவர் அழிவர். குறைகளை எடுத்துக் கூறும் நண்பன் புதையல் காட்டுபவனை ஒப்பான். எவன் உன் நண்பனே நீ அவன் போல் ஆவாய்.

—புத்தர்.

பாவை நோன்பு

(தி. கி வக்ஷமி)

இறைவனிடத்தில் பக்தி செலுத்துவதில் பலவித பாவனைகளைக் கடைப்பிடிப்பார்கள் பக்தர்கள். இறைவனைத் தாயாகவும், தன்னை அவள் அருமைக் குழந்தையாகவும் நினைத்து பக்தி செலுத்துவது, தன்னை இறைவனுக்கு தொண்டனாக நினைப்பது, இறைவனைத் தந்தையாகவும் தன்னை தனயனுகவும் நினைத்து பக்தி செய்வது, இறைவனைக் குழந்தையாகவும் தன்னைத் தாயாகவும் நினைத்து அன்பு செலுத்துவது, (பெரியாழ்வார் இதற்கு உதாரணப்படுவாராக விளங்கினார்) பின் இறைவனை கணவனாக நினைத்து அன்பு செலுத்துதல். மேற்கொண்ண எல்லாவற்றிலும் மிக்க உயர்வாகக் கருதுவது இறைவனை கணவனாக பாவித்து பக்தி செய்வதே. (தமிழ் நாட்டு மதுரையில் ஸௌராஷ்டர மக்களின் குருவாக விளங்கும் நாயகி ஸ்வாமிகள்' இறைவனை நாயகனாக பாவித்து தன்னை அவரின் நாயகியாக பாவித்து பக்தி செலுத்தி முக்தியும் பெற்றார்கள் ஆகையினாலே அவர்களுக்கு நாயகி ஸ்வாமிகள் என்ற புனைப்பெயரும் ஏற்பட்டது) நம்முடைய கட்டுரையில் இறைவனை கணவனாக பாவித்து இறைவனேடு இரண்டறக் கலந்த ஸ்ரீ ஆண்டாளின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும் அதில் அரும் பெரும் உண்மை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல் தெள்ளாத் தெளி வாகத் தெரிவதையும் அறிந்து கொள்ளப் போகின்றோம்.

தமிழ் நாட்டில் ஸ்ரீ வில்லி புத்தார் என்னும் ஓர் திவலிய ஸ்தலம் உள்ளது. அங்கு பெரியாழ்வார் என்ற புனைப் பெயர் பெற்ற ஓர் மஹாத்மா வாழ்ந்து வந்தார். நந்தவனத்திலிருந்து திருத்துழாய்,, புஷ்பங்கள் முதலியவற்றைப் பறித்து அழகிய மாலைகளாகக்கட்டி அவற்றை இறைவனுக்கு தினமும் சாத்துவது வழக்கம். ஒரு தினம் நந்தவனத்தில் புஷ்பம் பறிக்கச் சென்ற பொழுது, ஓர் குழந்தை அழுவது போல் சப்தம் கேட்டது. சுற்றுமுற்றும் பார்த்த ஆழ்வார் ஓர் துளசிச் செடியினடியில் பெண் குழந்தை ஒன்று அழுது கொண்டிருக்கக் கண்டார். குழந்தையின் முகத்தில் மஹாலக்ஷ்மியின் கடாக்ஷம் பரிபூர்ணமாக விளங்குவதைக் கண்டார்.

இவருக்கும் குழந்தையில்லாத காரணத்தினாலும் வெகு நேரமாக காத்திருந்தும் குழந்தையைத் தேடி யாரும் வரா தகாரணத்தினாலும். இறைவனே தனக்களித்த செல்வம் போலும் என்று நினைத்தவராய் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் குழந்தையை தன் வீட்டிற்கு எடுக்குச் சென்று மிக்க வாத் ஸல்யத்துடனும், அன்புடனும் போற்றி வளர்த்து வந்தார். வயது காலத்தில் தனக்கு ஒரு குழந்தை கூட பிறக்கவில் லையே என்று எண்ணி எண்ணி ஏங்கித் துயருற்றிருந்த பெரியாழ்வாருக்கு இந்த தெய்வீகக் குழந்தை கிட்டியது, மிகுந்த பசியில் துடித்திருப்பவனுக்கு அறுசுவை உண்டி கிட்டியது போலவும், நோயினால் வாடி துடித்திருக்கும் நோயாளிக்கு அதை நீச்கும் அருமருந்து போலவும், நொண்டிக்கு கால் கிட்டியது போலவும், ஊமைக்குப் பேசவந்தது போலவும், மலடிபிரசவித்தது போலவும் பெரும் மகிழ்வு உண்டாயிற்று. குழந்தைக்கு ஒர் நல்ல நாளில் பெரியோர்கள் முன்னிலையில் “ஆண்டாள்” என்னும் திருநாமம் குட்டினர். நாளோரு மேனியும், பொழுதொருவன்னமுமாக வளர்ந்து வந்தாள். அறிவிலும் அழகிலும் தெய்வீக பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினால். குழந்தையாக இருந்த ஆண்டாள் சிறுமியாக மாறியின் பருவமங்கையாக வளர்லானால்: இதுவரையிலும் இறைவனிடத்தில் பக்தி செலுத் துவதையன்றி வேறொரு கவலையுமில்லாமல் ஆனந்தமாக காலம் கழித்து வந்த ஆழ்வாருக்கு ஆண்டாளுக்கு அவரூக்குத் தகுந்த வரங்கைப் பார்த்துத் திருமணம் முடிக்க வேண்டும் என்ற பெரும் கவலை பற்றிக் கொண்டது, இது பற்றி, ஒர் தினம் ஆண்டாளிடம் தன் எண்ணத்தைத் தெரிவித்தார் பெரியாழ்வார். அதற்கு ஆண்டாள் பதில் கூறலானால். என் அருமைத் தந்தையே!

வானிடை வாழும் “அவ்வானவர்க்கு”

மறையவர் வேள்வியில் “வகுத்த அவிக்”

கானிடைத் திரிவதோர் “நரி புகுந்து”

கடப்பதும் மோப்பதும் “செய்வதொப்ப”

ஊனிடையாழி சங்கு உத்தமருக்கு என்று

உன்னித்து எழுந்த என் தடழுலைகள்

“மானிடவற்கு” என்று பேச்சுப்படில்

“வாழ்கில்லேன்! என்று உறுதியாகவும், தெள்ளத் தெளிவாகவும் தன் மனதிலுள்ள எண்ணத்தை பாக்களாகப் பாடித் தெரிவித்துவிட்டாள். அதற்கு பெரியாழ்வார் அம்மா!

குழந்தாய்! மனிதர்களாகப் பிறந்தவர்கள் மனிதர்களையே மணம் செய்து வாழ்முடியுமேயன்றி, இறைவனை! மனக்க இயலுமோ? இது ஏன்? வீண் பிடிவாதம் என்று பலமுறை உலக வழக்கத்தை எடுத்தோதியும் தன் எண்ணப்படியே ஸ்ரீ ஆண்டாளானவள்.

எண்ணியது எண்ணியாங்கு எய்துவர்
அவ்வெண்ணம் திண்ணிய ராகப் பெறின் (குறள்)

என்பது போல தான் எண்ணிய எண்ணத்தில் கடைசி வரையிலும் உறுதியாக விருந்து இறைவனை நினைந்து நினைந்து, காதலாகி, கசிந்து, கண்ணீர் மல்கி ஒதி இறை வரைஞ்சு இரண்டறக் கலந்தாள்.

இவருக்கு “குடிக்கொடுத்த நாச்சியார்” என்றகாரணப் பெயரும் உண்டு. ஓர் தினம் பெரியாழ்வார் புஷ்பங்களைப் பறித்து அழகிய மாலைகளாகத் தொடுத்து திருக்குடலையில் வைத்து விட்டு வேறு வேலையாக வெளியே சென்றிருந்தார். அது சமயம் ஆண்டாள் தன்னை நன்றாக அலங்காரம் செய்து கொண்டு, குடலையிலிருக்கும் மாலைகளை எடுத்து தன் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டு கண்ணடியில் தன்ன முகைக் கண்டு களித்திருந்தாள். பின் ஒவ்வொரு மாலையாக கழற்றி குடலையில் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். இக் காட்சியை தூரத்திலிருந்தே கவனித்துக் கொண்டு வந்து கொண்டிருந்த ஆழ்வாருக்கு மிகுந்த பயமும், பகவானுக்கு அபசாரம் செய்து விட்டாளே என்ற தாபமும், இனி இத்தனை நேரத்திற்கு பின் வேறு பூக்களைப் பறித்து மாலையாகக் கட்டி கோவிலுக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு நேரமாகும் என்ற கவலையினாலும் ஒடோடி வந்து ஆண்டாளை நோக்கி அம்மா குழந்தாய் என்ன காரியம் செய்தாய்? இது பகவானுக்காக கட்டிவைத்திருக்கும் மாலையல்லவா. அதை நீ எப்படி அணிந்து கொள்ளத் துணிந்தாய்? இது பெரும் அபசாரமல்லவா? என்று பலவாறு கூறி, ஒரு நாளும் அவனை நோக்கி கடித்து ஒரு சொல்லும் சொல்லாதவர் இன்று கடுமையாக கண்டித்தார். தினமும் வழக்கமாக இப்படியே, தந்தைக்கு தெரியாமல் பகவானுக்காக தொடுத்து வைத்திருக்கும் மாலையை தான் அணிந்து கொண்டு தன்னை அழகுபார்ப்பதும் பின் அதை ஒவ்வொன்றுக்க் கழற்றி திரும்பவும் முன் போல் குடலையில் வைத்து

விடுவதுமாக செய்து வந்திருந்த ஆண்டாளுக்கு இன்று தன் தந்தை பார்க்க நேரிட்டு விட்டதே இனி இம்மாதிரி அழகு செய்து இறைவனேடு தான் மனம் செய்து கொள்ள தன் அழகு ஈடாகுமா என்று ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியாதே என்று எண்ணி மனம் வருந்தினால் பின் பெரியாழ்வா ரானவர் வேறு பூக்களைப் பறித்து மாலைகளாகத் தொடுத்து கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்றார். குடலையிலிருந்து ஒவ்வொரு மாலையாக ஆழ்வார் எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டார் இறைவனுக்கு சாத்தி வந்தார். திடீரென்று எங்கிருந்தோ ஓர் அசரீர் கேட்க வாரம்பித்தது ‘‘ஆண்டாள் சூடியமாலையே எனக்கும் சாத்த வேண்டும் அதுவே எனக்கு உகந்தது. என்று. இதைக்கேட்ட ஆழ்வாருக்கும் பட்டருக்கும் பேராச் சரியமாக போய்விட்டது. அப்பொழுதே ஆண்டாளை தெய் வீகப் பெண்ணை கருதி வரலானார்கள். அன்றிலிருந்து ஆண்டாள் சூடிய மாலையே இறைவனுக்கு சாத்தி வரலானார்கள். அதனால் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் ‘‘என்ற பெயர், ஆண்டாளுக்கு ஏற்பட்டது.

சாதாரணமாக மக்கள் கூறுவர்’ மார்கழியில் கன்னிப் பெண்கள் நோன்பு நோற்று நற் கணவனை அடைவார்கள் என்று. இதுவே திருப்பாவையின் கருத்து என்றும் சிலர் கூறுவர். ஆனால் இது மட்டுமல்ல கருத்து, ஆண்டாளா கிய மாணிடப் பெண் நம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கினார்கள். உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி போல் தெள்ளத் தெளிவாக தெரிவிப்பது என்ன வென்றால்? நாம் ஒவ்வொருவரும்மனிதர்களாகபிறந்து, மனிதர்களை மண்ந்து, குழந்தைகளை பெற்றெடுத்துக்கொண்டு திரும்பத் திரும்ப உலகியலேயே புழுக்களாகக் கிடப்பது தான் நம்முடைய நோக்கம் என்பதல்ல! மனிதப்பிறவிகளாகிய நாம், இறைவனுகிய கணவனை அடைய மார்கழியில் நோன்பு நோற்று, அவனைக் கணவனுகப் பெற்று அவனேடு இரண்டற கலந்து, இனிப் பிறவாப் பேரினப் மெயதல் வேண்டும், இதுவே நம் ஒவ்வொருவருடையவும் ஈஸ்வி மாகும். ஆகையினால் மார்கழி மாதத்தில் 30 நாட்களும் கடும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது, சரீரத்தைத் திரண மாக மதித்து அதனுள்ளிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு பரமாத்மாவோடு திருமணம் செய்து வைப்பதற்காக மற்ற துன்பங்களைப் பொறுத்து பிரம்ம முகர்த்தத்தில் எழுந்து நீராடி, புனித ஆடையுடுத்தி. திருப்பாவை, திருவெம்பாவை

பாடி இறைவனே தொழுதேற்றி போற்ற வேண்டியது கன்னிப்பெண்களுக்கு (ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவுக்கும்) கடமையாகும். இதுவே மனிதப் பிறவி யெடுத்ததின் பயனாகும். ஸ்ரீ ஆண்டாளும்' இதையே தன் வாழ்வின் மூலம் மக்களுக்கு எடுத்து விளம்பியுள்ளார்கள்.

சத்குரு நாத மக ராஜ்கி ஜெய்!!

ப க க ம

பகைமையை விட்டவரே உலகத்தில் இன்பம் துய்ப்பவர். இவன் ஏசினான், அடித்தான் என்ற எண்ணங்களை நினையாதவர்கள் பகைமை உணர்ச்சி யினின்றும் நீங்கிவிடுவர். பகைமை ஒருநாளும் பகைமையால் போவதில்லை. பகைமையின்மையா வேயே போகும். இதுதான் அறம் கூறும் நெறி. எவன் பொங்கி எழும் வெகுளியை அடக்குகிறஞே அவன் மனத்தின் சாரதி. மற்றவர் எல்லோரும் ஸ்காலை மட்டும் பிடித்திருப்பவர்.

— புத்தர்.

நடராஜ விக்கிரக தத்துவம்

— சுவாமி வருணானந்தா —

ஆலயங்கள் தோறும் விக்கிரகங்களைப் பிரதிஷ்டை செய் திருக்கிறார்கள். இதில் ஏதாவது அந்தரங்கக் கருத்துண்டா? அல்லது பாமராஜனங்கள் நினைப்பதுபோல அவைகள் தாம் கடவுளா? அல்லது சிலர் பழிப்பதுபோல அவ்வேற்பாடு கெடுதியை விளைவிக்கவோ அறிவீனத்தைப் புகட்டவோ செய் கின்றதா? என வினவின், விக்கிரக ஆராதனை கெடுதியை உண்டுபண்ணுவதன்று, நமது இருடிகளில் அநேகர் விக்கிரக ஆராதனையிலேதான் உயர்ந்த நிலையை அடைந்திருக்கிறார்கள். சில காலத்துக்குமுன் விக்கிரக ஆராதனை செய்த பக்தர்கள், குஷ்டம், குன்மம் முதலிய தீராத வியாதிகளைத் தீர்த்தும், இறந்தவர்களை எழுப்பியும், அசாத்தியமான அநேக மகத்துவங்களையும் செய்துள்ளார்கள். விக்கிரக ஆராதனை செய்தாலன்றி பிரம்மானுபவம் பெறல் அரிது.

விக்கிரகம் என்பது விசேட இடம். ஆன்மா இருப்பதற் கான வீடுகளே மனிதர் முதலிய சீவதேகங்களாம். பிரம்மப் பிரகாசமிருந்து வெளிப்படுவதற்கு விக்கிரகங்கள் தேவ-தேகங்களாகத் திகழ்கின்றன. அத்தேவ தேகங்களாகிய விக்கிரகங்களில் விதிப்படி பக்தியோடு உபாசிக்கில் பிரம்மப்பிரகாசம் எளிதில் வெளிப்பட்டு அனுக்கிரகிக்கும். பாமர ஐனங்கள் விக்கிரகங்களின் அர்த்தங்களை ஓர்ந்து வணங்குகிறார்களில்லை. வேறுசிலர் அவ்வாராதனையைப் பழிக்கிறார்கள். அங்கனம் பழித்தற்குக் காரணம் அவர், விக்கிரகங்கள் குறிக்கும் பொருளை உணராமலும், பெரும்பாலார் அவைகளே கடவுள் எனப்பாவித்து வழிபாடு செய்தலைக் கண்டுமிருப்பதுவே. எதார்த்தத்தில் விக்கிரகங்களெல்லாம் சுருதியின்ரகசியங்களை வெளியிடவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

சைவ சம்பிரதாயத்தில் சிறந்த பிரமங்களுள் ஒன்றான நடராஜ விக்கிரகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதன் தத்துவங்களை ஆராயலாம். இவ்வுலகமாகிய நாடகத்துக்கு எம்பெருமான் நடராஜன் அதிகாரி. எல்லாம்வெள் நடராஜன் பெரிய நாடகாதிகாரி. இவ்வுலகம் அசைய வேண்டுமானால் அவன் அசைந்தாக வேண்டும். இதுபற்றியே “அவனன்றி ஓர் அனுவும் அசையாது” என்றார் தாயுமானவர்.

ஒரு புருடன் நடனமாடுகிற பாவத்தில் அமைந்துள்ளது நடராஜ விக்கிரகம். இப்புருடன் ஆத்மாவையுணர்த்துகிறன். சிறந்தஞானமடைந்த ஒருவன் தனக்கும் ஆத்மாவுக்கும் தோன்றும் பேதம் பொய்யென்றறிவான். ஆதலால் இப்புருடனை ஞானி என்றும் கொள்ளலாம். இவன் அசைந்தால்தான் உலகமசையுமாதலால் நடனம் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஆட்டக்காரன் தானே கொன்ற புலியின் தோலினை அரையிற் சுற்றியுள்ளான். புலி அகங்காரத்தைக் குறிக்கிறது. அகங்காரத்தால் தோன்றும் கோபம், சண்டை முதலியவைகளை நினைத்தால், அகங்காரத்தை ஒரு மூர்க்கமான புலியாய் உருவகப்படுத்தியது சாலப்பொருந்துவ தொன்றுகும். ஞானியாக வேண்டுமானால் அகங்காரத்தை வேரோடு களைதல் வேண்டுமென்பதை அரையிற் சுற்றப்பட்டுள்ள புலித்தோல் உணர்த்துகிறது.

கீழ் ஊன்றியிருக்கும் வலக்காலால் ஒரு அரக்கனை மிதித் திருக்கிறான். மாயையை உணர்த்துகிறான் இவ்வரக்கன். இராமாயணத்தில் இந்திரஜித்து, இராவணன் முதலிய அரக்கர்களெல்லாம் மாயா சக்தியில் நிபுணர்களெனக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஐகத்மாயையை ஒரு அரக்கனும் உருவகப்படுத்தியிருப்பது உசிதமே. ஞானியாவதற்கு மாயை நிக்கப்படல் வேண்டுமென்பது வெளிப்படை. ஊன்றிய காலினருகில் ஒரு துள்ளும்மான் இருக்கிறது. அது சஞ்சலமான மனத்தையுணர்த்துகிறது.

குஞ்சிதபாதம் அடுத்தகுறி.ஜாக்கிர, சுவப்ந, சுஷப்தி, ஆகிய நிலைகளைத்தாண்டிச் சென்றால், துரிய நிலையை அடையலாம் என்பதை இஃது உணர்த்துகிறது. மனதையும் மாயையையும் அடக்கி மேலே செல்லுங்கால் துரிய நிலையைஅடையலாம் என்பதைக் குறித்தற்பொருட்டே இடதுபாதம் மேலே உயர்ந்திருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக நான்கு கைகள். ஒரு வலக்கையில் உடுக்குப் பிடித்திருக்கிறான். இது, 'சப்தநிஷ்டம் ஐகத்' என்ற வாக்கியத்தை உணர்த்துகிறது. அதாவது பிரபஞ்சமெல்லாம் சப்தசொருபமாய் இருந்ததென்பதாகும்'. பிரபஞ்சம் ஞானிக்கு இச்சா மாத்திரம், அவன் உண்டென்று நினைத்தால் அவனுக்கு அது உண்டு. இல்லையென்றால் இல்லை என்பதைக்காட்டற் பொருட்டே உடுக்குக்கையிலிருக்கிறது.

மற்றெலு வலக்கை அமைதி காட்டுகிறது. இந்நிலையில் உள் ளோர்கள் சுகதுக்க முதலியவற்றைப் பாராட்டாது, சாந்த மாய் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டுமென்பதையே அஃது குறிக்கிறது. ஒரு இடக்கை குஞ்சித பாதத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. அதாவது மாயையையும் மனதையும் அகற்றி மேலேதுரியநிலையை அடைதல் ஞானியாதற்கு அவசியமென்பதை உணர்த்துகிறது. மற்றெலு இடக்கை அக்கினி தாங்கியிருப்பது. இவைகளெல்லாம் அனுபவத்தால் அறிய வேண்டுமென்பதைக் குறிக்கின்றது. எப்படிஅக்கினியின்தேஜ ஸெப்பார்த்தே அதனை அறியவேண்டுமோ அப்படியே ஆத்ம ஞானத்தின் ஆனந்தத்தை அனுபவித்தே அறிதல்வேண்டுமென்பதுவாம். இதற்கிசையத்தாயுமானவரும் ‘கருதரியசிற்சபை யில்ஆனந்த நிர்த்தமிடு கருணைகரக் கடவுளே’ என்றார்.

சிரசில் கங்கையையும் பாம்புகளையும் அணிந்திருக்கிறான் நடன புருடன். கங்கையினது குளிர்மையானது சிற்சக்தி யின் விலாசத்தை உணர்த்துகின்றது. பாம்புகளோ காலத் தை உணர்த்துகின்றன. காலாதிகளெல்லாம் ஞானியை ஒன்றுஞ் செய்யாவென்பது பொருள்.

சூத்தன் நடனமாடும் இடம் தில்லைவனம். அதாவது மயானம். மாறுபாடு நிறைந்த இவ்வுலகத்தை உணர்த்துவது தில்லைவனமாகும். நாம ரூபாதிகளெல்லாம் அழிந்து பிடி சாம்பலாயிருக்குமிடம் மயானம். அதாவது நிறைஞானிக்குத் துக்கஏதுவும் மாயாகாரியமுமாகிய நாமரூபங்கள்யாவும் தக்தபடமாகப் புலப்படுமென்பதுவாம். இவையே நடராஜ விக்கிரகம் உணர்த்தும் உண்மைகளாம்.

பகவானது நிர்க்குண சொருபத்தை மனதில் பாவனை செய்தல் எளிதல்ல. அதற்கு முதலில் விக்கிரக ஆராதனைப் பயிற்சி வேண்டுவது இன்றியமையாததுவாம். விக்கிரக ஆராதனை செய்வாரல்லாராய்த் தோன்றுபவரும்மனதிலூர்பிம் பத்தையே பாவிப்பார். ஆகையால் எவ்விதத்திலும் விக்கிரக ஆராதனை சிறந்ததேயன்றி வேறான்று. அதனர்த்தங்களை யுணர்ந்தாயினும் மனப்பூர்வமாய் வழிபடுவார். படிப்படி யாய்ச் சென்று மேலான நிலையையடைந்து அமைதிபெறுவ ரென்பது திண்ணம். எனவே ஒவ்வொருவரும் தத்தமதுபகுவத்திற்குத் தக்கபடி விக்கிரகாராதனை செய்து அதனால்அருளைப்பெற்று அறிவுவிளங்கி பிரம்மசகத்தை அனுபவிக்க முழுமனதோடு விழைவுகொள்வோம்.

ஓம் தத் ஸத்.

ஆழிமிசைக் கண் மிதப்பில் அனைந்தபிரான் அடிபோற்றி

வெ. இராமக்கிருஷ்ண ஜயர்

“உலகத்தோ டொட்ட வொழுகல் பலகற்றும்
கல்லா ரறிவிலா தார்” என்பது தேவர் குறள்.

உலகமென்பது உயர்ந்தோராவர். உயர்ந்தோர்கள் வகுத்த சீரிய நெறிகளின் கண் வழுவாது நின்று ஒழுகக் கல்லாதவர்கள் என்ன கற்றும் ஒன்றும் கல்லாத அறிவி லிகளேயாவர். சமயாசாரியர் நால்வரும் பசு கரணங்க எல்லாம் பதிகரணங்களாக மாறப் பெற்ற வராதலின் உயர்ந்தோரினும் மிக உயர்ந்தோராவர். அவர்களுடைய சிந்தனை, வார்த்தை, செயல் ஆகியன யாவுமே எம்மனை ரால் பின்பற்றப்பட வேண்டியன.

“பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப் பரந்த தோர் படரொளிப் பரப்பு” ஆகிய சிவனை அவனது சொருபநிலையிலேயே வைத்து தரிசிக்க வல்ல சிவஞானி களாகிய நால்வரும் ஆலயத்தில் பிரதிட்டை செய்யப் பெற்ற தடத்த நிலையிலுள்ள திருவருவை ‘இது அவன் திருவரு இவன் அவன் எனவே எங்களையாண்டு கொண்டிடங் கெழுந்தருஞும்’ எனக் கூறியருளியபடி ஓவ்வொரு தல மாகச் சென்று வழிபட்டமை எம் போன்றவர்கள் ஆலய வழிபாட்டைக் கைக்கொண்டு இறைவனருள் பெற்று உய்தி பெற வேண்டுமென்னும் அருளேங்கினுலேயேயாம். இத் தகைய அருள் நோக்குடைய சமயாசாரியரிடத்து விளங்கிய அற்புதங்களிலும் அவ்வாரூன் அருள் நோக்குடன் கூடியயாம் உய்த்துனர வேண்டிய சமய தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென எண்ணுகையிற் புலனுண விழுயங்களை வைக்குக் கொண்டு மேலும் ஆராய்ந்த பொழுது யான் எண்ணியலாறே பல பேரறிஞர்களின் கருத்துக் களும் ஆங்காங்கு இதற்கு முன்னரே வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை கண்டு வியப்புற்றேன். அக் கருத்துக்களை ஆதாரங்களாகக் காட்டி திருநாவுக்கரசரிடத்து விளங்கிய அற்புதங்கள் இவை இவை எனத் திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் சைவ சித்தாந்த நூல் எடுத்தாண்டவைகளை

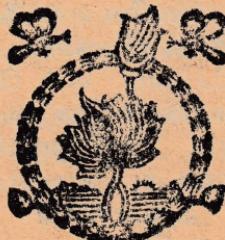
மாத்திரம் ஈண்டுக் குறிப்பிட்டு அவற்றிலமைந்த சமய தத்துவங்களைப் புலப்படுத்துகின்றேன்.

ஆன்மாவாகிய ஆலயத்தின் கண் அறிவு என்ற வாயிலை அடைத்து நிற்கும் ஆணவம் என்ற கதவை அப்பரடிகள் அகலத்திறந்தார். இக்கருத்தைத் துறை மங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் அருளிய நால்வர் நான் மணி மாலையில் உள்ள பின் வரும் பாடலால் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

“தாயிலி யாகுஞ் சிவபெரு மாண்றனைத் தானெனு மோர் கோயிலி ரூரி வாகிய நாமமுன் கொண்டிருந்த வாயிலி ஞைவ மாகுஞ் கபாடமு மன்றிறந்து நோயிலி யாகிய சொல்லிறை காட்டுவ ஞேக்குதற்கே”

இதன் பொருள்: பிறவி நோயில்லாதவராகிய வாகீச மூர்த்தி ஆன்மா எனப்படுகின்ற ஒப்பற்ற கோயிலின்கண் பொருந்திய அறிவு என்னும் பெயரை அநாதியே கொண்டுள்ள வாயிலில் பந்தித்து நிற்கும் ஆணவமலமென்கின்ற கதவையும் மிகத் திறந்து தனக் கொரு தாயுமில்லாதவராகிய சிவபெருமானை, காணக் காட்டுவர்.

“ஆழிமிசைக் கன்மிதப்பில் அணைந்த பிரான் அடிபோற்றி”

வாய்மை

உண்மை என்னும் விளக்கை உறுதியாகப் பிடித்துக் கொள். எவனிடம் உண்மை, ஒழுக்கம், தூய்மை உண்டோ அவனே சான்றேன்.

—புத்தர்,

‘நான்’ என்னும் அகங்காரம்

(மாத்தளை-அருணேசர்)

நான், நான், நான்..... எதற்கெடுத்தாலும் நான்! ஆம்; நானேதான்; நான் செய்தேன், நான் கொடுத்தேன், நான் உயர்ந்தவன், நான் அதிகாரி, நான் பண்டிதன், நான் பணக்காரன். இப்படி, எடுத்ததற்கெல்லாம் “நான்” என்று சொல்லும் மொழிகளின் பொருள் என்ன? அதனைத் தான் “அகங்காரம்”, “செருக்கு”, “கர்வம்”, “அகந்தை” என்று பலவிதமாகக் கூறப்படுகிறது. இக்குணம் கொண்டவர்களிடமிருந்துதான் இந்த “நான்” என்றசொல் வெளியாகிறது. அகங்காரமாகிய இந்தக் குணம் மனிதனுக்குப் பெரிய சத்துருவாகும். சத்துருவாயுள்ள ஒருவனிடமிருந்து தீமையையன்றி நன்மையை எதிர்பார்க்க முடியுமா? இந்தக் தீமைகளின் இயல்பைக் குறித்துத் தாயுமானவ சுவாமிகள் எடுத்துக் கூறியுள்ள ஒரு பாடலைப் பாருங்கள்:

“நான் என்னும் ஓரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
 நலிந்தவுடன் சகமாயை நரஞவாகித்
 தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்பச்
 சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்றவல்லார்
 ஊன்என்றும் உடலென்றும் கரணமென்றும்
 உள்ளென்றும் புறமென்றும் ஓழியாறின்ற
 வான்என்றும் காலனென்றும் தீநீரென்றும்
 மண்ணென்றும் மலையென்றும் வனமதென்றும்
 மலைமலையாங் காட்சிகண்கா ணமையாதி
 மறப்பென்றும் நினைப்பென்றும் மாயாவாரி
 அலையலையா யடிக்குமின்ப துன்பமென்றும்
 அவைவிளைக்கும் விளைகளென்றும் அதனைத் தீர்க்கக்
 தலைபலவாம் சமயமென்றும் தெய்வமென்றும்
 சாதகரென் றுமதற்குச் சாட்சியாக
 கலைபலவா நெறியென்றும் தர்க்கமென்றும்
 கடலுறுதுண் மணலென்னிக் காணும்போதும்
 காணாரிய வல்லவெல்லாம் தானே கட்டுக்
 கட்டாக விளையும்.....”.

இதன் பொருள்:- நான் என்னும் அகங்காரம் ஒருவனிடம் வந்து தோன்றியவுடன் உலகமாயை பல பேதமாகி வந்து அவனைப் பற்றிக் கொள்ளும். அப்படிப் பற்றுவதனால் மேலும் மேலும் வளரும் துன்பக் கடலின் பெருமையை எடுத் துக்கூற வல்லவர் யார்? மாமிசமென்றும், அதனாலாக்கப் பட்ட சர்ரமென்றும், அதற்குள்ளிருக்கும் அந்தக் காண மென்றும், உள்ளென்றும். வெளியென்றும், விடாமல் நின்ற ஆகாயமென்றும், காற்றென்றும், தீயென்றும், நீரென்றும் மண்ணென்றும், மலையென்றும், கடலென்றும் மலைமலையாகத் தோன்றும் காட்சியும், கண்ணுக்குத் தோன்றுமை முதலாகிய மறப்பென்றும், நினைப்பென்றும், மாயைக்கடலுள் அலையலையாய் மோதுகின்ற சுக்கங்களென்றும். அவற்றை உண்டாக்கும் கர்மம் என்றும், அவற்றைப் போக்கப் பல சமயங்களென்றும், அவைகளுக்கேற்ற தெய்வங்களென்றும், அப்பியாசிகளென்றும், பல நூல்களென்றும், தர்க்க சாஸ்திரமென்றும், இவ்வாறு கடலிலுள்ள நுண்ணிய மணலை எண்ணிலும் அளவு காணமுடியாத துன்பங்களைல்லாம் கூட்டம் கூட்டமாக உண்டாகும்.

இதிலிருந்து அறியப்படுவது யாது? அகங்காரத்தால் விளைவதெல்லாம் பெரும் துன்பங்களே என்பதாகும். இதனை உணராமல் சிலர் அகங்காரத்துடன் நடந்து கொண்டு வாழ்க்கையில் இன்பம் என்பது கிட்டாமல் அவதியுறுகின்றனர்.

இவ்வித கொடிய அகங்காரம் என்ற பகைவணத் தொலைத்தால்தான் மனிதன் இன்பமுடன் வாழமுடியும். இதனைத் தொலைப்பதற்கு வழிஎன்ன? அதற்கு, “ஞானம்” என்னும் கோடாரியை உபயோகித்து அதனை வேரோடு வெட்டி மாய்த்துவிடுவதே சிறந்த வழி. ஞானம் பிறந்தால் தான் பிரபஞ்சமாகிய இந்த உலகம் மாயை என்றும், இச்சர்ரம் நிலையற்றதென்றும், பெண்டுபிள்ளை, பந்துமித்திரர், மாடு மனை, வீடுநிலம், செல்வம் முதலியன நீர்மேல் குமிழின்றும், எப்போதும் அழியாத பரம்பொருள் ஓன்றே நிலையர்ய் உள்ளது என்றும் மனதில் மெய்யறிவு ஏற்படும்.

மெய்யறிவு தோன்றுமானால் “நான்” என்னும் அகங்காரம் எழவே எழாது. அகங்காரம் ஒழிந்தால் மமகாரம் ஒழியும்; அது ஒழிய ஜீவகாருண்யம் உண்டாகும். ஜீவகாருண்யத்தால் ‘‘எவ்வுயிரும் பொது’’ எனக் கண்டிரங்கி உபசரிக்

கச் செய்யும் கொலை, புலை முதலிய அடாத செயல்களை அகற்றும். அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நால்வித பேறுகளைத் தரவல்லது மெய்யறிவாகிய ஞானமேயாம்.

“இன்பம் தேவையா? துன்பம் தேவையா?” என்று நாம் வினவு வோமாயின், எவ்ரேனும் ‘‘துன்பம்’’ வேண்டும் எனச் சொல்வார்களா? மாட்டார்கள். இன்பம் தான் வேண்டும் எனச் சொல்வார்கள். இன்பம் அடைய வேண்டு வோர் ‘‘நான்’’ என்னும் அகங்காரத்தை விட்டெழுத்தல் வேண்டியது அவசியம். அகங்காரம் அற்ற இடத்தில் அன்பு ததும்பும். அன்பே ஞானம். அன்பே சிவம். அன்பே வீடு.

“அகங்கார மென்னுமத யானைவாயிற் கரும்பா
யேங்காம வெந்தையரு ளெய்துநா ளென்னோ.”

(தாயுமானர்)

தூய்மை

பொன்னைப் புடம்போட்டு ஒளிவிடச் செய்யுமாறு அறிஞர் தம்முடைய உள்ளத்திலிருந்து கணந்தோறும் கடுகளவேனும் மாசகளை அகற்றிக் கொண்டே இருப்பர். பிறர் குற்றம் காண்பது எனிது. தன் குற்றம் காண்பது கடினம். மக்கள் பிறர் குற்றங்களையே நாடுவர். உள்ளும் புறமும் ஓட்டையில்லாத அரனே அரண் எனத் தகும். அதுபோல் ஆக்கிக் கொள் உள்ளுடைய உள்ளத்தையும். இதயத்துக்குள் தீய எண்ணங்கள் வராமல் கவனித்துக் கொள். அவை உன்னை அறியாமலே வந்து புகுந்துவிடுந் தன்மையுடையன. தீய எண்ணங்கட்கு இடங் கொடாதவனே இன்பங் காண்பான்.

—புத்தர்.

“தியானம்”

க. விநாயகமுர்த்தி

மனிதன் தன்னைப் பற்றிப் பிடித்துச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு சக்தியை யிட்டு ஏனே உணர்வதில்லை. மன நிலை மாறு பட்ட நேரத்திலும் இல்லாமை இயலாமையான வேளைகளிலும் ஆண்டவனே என்று நெடு மூச்செசரிகின்றன. துயரப்படுகின்றன. தத்தளித்துத் தடு மாறுகின்றன. முடிவில் எந்தத் தீர்மானத்திற்குமே அவனால் வரமுடிவதில்லை. இதனால் உள்ளத்தில் அமைதி யின்மை குடிகொள்கின்றது. அமைதி யின்மையால் ஆத்ம சக்தி குன்றுகிறது. திருப்தி யற்ற வாழ்க்கை நடத்துகின்றன என்றுமே கோழைத்தனம் குடிகொள்கிறது. குற்றம். புரிந்தவனைப்போல் குலைநடுக்க மெய்துகின்றன. பித்னைப் போல் பிதற்றுகிறன. வாழப்பிறந்த மனிதன் சஞ்சலப் பட்டு உழல்கின்றன.

என்னே அறியாமை இது?

இறைவனால் படைக்கப்பட்ட எல்லா உயிர்களும் வாழுத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் அவை ஒரு நாள் அழியுத்தான் வேண்டும். பிறப்பு ஒன்று எப்போது ஏற்படுகின்றதோ இறப்பும் ஒரு நாள் நிகழுத்தான் செய்யும். இது இயற்கை நியதியுங்கூட.

படைக்கப்பட்ட அத்தனை ஜீவ கோடிகளையும் விட மனிதனுக்குப் பிறந்த நாம் மகத்தானவர்கள். அருமையான பிறவி எடுத்தவர்கள். இது ஒன்றே எம்மைத் திருப்திப் படுத்த வில்லையா?

இல்லையே, வாழுவதற்கு வழி இல்லையே என்று ஏங்குவது வெகுளித்தனமானது மட்டு மல்ல நாம் எடுத்த மாணிடப் பிறவியை அவமதிப்பது மாகும்.

வாழ்வோம் வாழ்ந்தே திருவோம். என்ற உறுதியான கொள்கையை நெஞ்சில் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வுறுதி யொன்றே எம்மை உயர்த்தும்.

திறமைக்கு எடுத்துக் காட்டாகத் திகழ வேண்டிய மனிதனின் ஆற்றல் தற்கொலை என்ற கோழைத் தனத் தில் முடிவு தென்றால் வெட்கப் பட வேண்டியது மட்டுமல்ல வேதனைப்பட வேண்டிய விஷயமுமாகும்.

முயற்சித்திறன் ஒன்றே எம்மை உயர்த்தும். முயற்சி யடையார் இகழ்ச்சி யடையார் என்பதற் கேற்ப மனிதன் இயலும் துறைக்கேற்ப தன் திறனைச் செலுத்த முயற்சிப் பதோடு பிறப்பின், மகத்துவத்தையும் உணர்ந்து செயலாற்றவும் முனைதல் வேண்டும். மனிதன் என்ற மகத்தான பிறவி எடுத்த நாம் மனச்சாட்சி யொன்றை மதித்தல் வேண்டும். உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற குறுகிய நோக்கை வீழ்த்தி, “நான்” என்ற அகங்காரத்தை விலக்கி பொறுமை என்ற இதயத்தோடு! புது வழி காண்போம்.

எம்மை யெல்லாம் இயக்கி என்றும் நம்மிலே உறைந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு சக்தி சதா சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. இது என்ன? இதன் ஆரம்பம் இதன் முடிவுதான் என்ன என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். சிந்தனை என்ற நிலவிலே நம் உள்ளத்தை இறக்க வேண்டும்.

சிந்தனையைத் திருப்புங்கள். நம்மை அறியாமலே இயற்கையான அரவளைப்பைப் பெற்று விடுகின்றது நம் ஆத்மா. இதிலே திருப்தி நிலவுகின்றது. சிந்தனைத்தேரோ நீழ்கின்றது. இந்தச் சிந்தனைத் தேர் இறக்கும் பாதை தெரிகிறது ஆமாம். சக்தி சக்தி என்று புளகாங்கிதம் அடைகின்றது உள்ளம். எம்மை இயக்கும் சக்தியா இது? இந்தச் சக்தி எப்படி எம்மைச் செயல் படுத்துகின்றது என்ற தத்துவார்த்தத்தை எழுப்புகின்றது. இங்கே மெய் ஒளி ஒன்று தென்படுகின்றது.

சிந்தனையின் குளிர்மையில் செயல் படுகின்றது அறிவு. இவ் வறிவுப் பாதையில் அமைதியாகச் செல்கின்ற சக்தி மெல்லெனத் தீபம் போல் எழுகின்றது. இதனால் உள்ளத் திலே ஒரு தெளிவு தட்டுகிறது. இவை எம்மை வலுவாகப்

பிடித்த நேரத்திலே எம்மிடத்தே ஒரு விதச் சாந்தி நிலவுகின்றது. உள்ளத்திலே நிறைவு பொலிகின்றது. இதி விருந்து தியானம் என்ற மனவொடுக்கம் எம்மை ஆட்கொள்கிறது. இதுதான் எம் சந்மார்க்கம். இதுவே எம் மனதைப் பளிங்காக்கும் சக்தி என்ற தொடரில் எம்முள் எத்தே படர்ந்த தியானத்தின் நிறைகும். இந்தத் தியானமே எம்மை எல்லாம் படைத்த ஒருவனை இறை என்ற நாமத்தில் நம்மைப் பிணைக்கின்றது. உண்மையின் உச்சியில் நம்மை ஏற்றுகின்றது. மனதைப் பலப்படுத்து கின்றது. சிந்தை விரிந்த சத்திய சீலர்களாய் மாற்றுகிறது நம்மிடத்தே நித்தம் ஒரு பரம்பொருளோன் உலாவு கின்றன. இதனால் திருப்தி என்ற மனப் பக்குவம் வளர்கிறது. தியானம் தியானம் என்று மன வெழுச்சி தோன்றுகிறது. இறைவன் ஒருவன் இருக்கின்றன. என்ற உண்மையில் சிந்தை விரிகின்றது. பக்தி என்ற பருவத்தில் தியானத்தின் குளிர்ச்சியில் இறைவன் பால் அன்பு சுரக்கிறது. சாந்தி சாந்தி என்று மனதிலே சக்தியின் வடிவத் தில் பக்தி என்ற படிவத்திலே தியானத்தின் நிழல் இறைவனை இறைஞ்ச மனம் ஏவுகின்றது. இதனால் இன்பம் கொழிக்கிறது. துன்பம் மறைகிறது. நினைவு செயல் அத்தனையும் நியாய சிந்தையை ஏற்படுத்துகிறது. தூய அன்பும் அபிமானமும் இறைவன் மேல் வைக்கப்படுகிறது. பார்க்கும் இடமெல்லாம் இறைவன் ஓளி தெரிகின்றது. இதனால் உள்ளத்தில் உறுதியும் பற்றுதலும் நம்மை அறியாமலேயே ஏற்படுகின்றது. வாழ்க்கையோடு தோற்றுத்தில் வெளிப்படுவதோடு. தெள்ளிய நீரோடை போன்று உள்ளத்தில் நிறைவு தென்படுகின்றது. இறைவா இறைவா என்று பாடத் துடிக்கிறது உள்ளம். ஆமாம்- சாதாரண மனித வாழ்க்கையின் மகத்தான தத்துவம் புரிகிறது. நினைவின் எழுச்சிகள் செயலாக மாறுகின்றன. எல்லாமே சமம். அதுவே சகோதரவாஞ்சையின் அடிக்கல்லாக வளர்கின்றது. பிறப்பின் மகத்துவம் எட்டுகிறது. ஒம் சக்தி ஒம் என்று உள்ளம் கொழிக்கிறது. ஆமாம்; தியானத்தின் வழியே இது தான். தியானமே எம் மனதைச் சுத்திகரிக்கும் மையமாகும். எனவே மானிடப் பிறவியின் மாண்பை உணர்ந்து எங்கும் அன்பின் வடிவத்துடன் இறைவன் பாத மலரைத் தொழுது என்றும் இன்ப மெய்துவோமாக.

ஓம்: சக்தி:

**கைதடி இந்து வாலிபர் சங்கத்தின்
இரண்டாவது சைவ மகா நாட்டின் போது
அதன் செயலாளர் ஆ.கந்தையா அவர்கள்
விடுத்த வேண்டுகோளின் சுருக்கம்**

சைவ இளாஞ்ரகளதும் பெரியோர்களதும் கடமைகள்

இன்றைய உலகிலே இளாஞ்ரகளுடைய சங்கங்கள் பல இயங்கி வருதல் காண்கிறோம். இளாஞ்ரகளுடைய இயக்கக் களிலே ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. குன்றுத ஊக்கத்துடன் அயராது உழைக்க வல்லவர்கள் இளாஞ்ரகள்; பழுமையையும் புதுமையையுந் ஒப்புநோக்கி இரண்டிலும் உள்ள சிறப்பைக் கைக்கொள்ள அவர்களால் முடியும். இளமையே வாழ்விற்கு அடிகோலுவது; இளமையே வாழ்விற்கு ஊற்று; இளமையில் பகைமை பொருமை முதலியன நெளிதல் அரிது; அதன்கண் அன்பும் அருளும் பொலிதல் இயல்பு என்பது தமிழ்த் தென்றல் திரு. வி. க. வின் வாக்கு சைவ சமய சூரவர்கள் நால் வருள் மூவர் இளாஞ்ராய் வாழ்ந்து வையகத்துக்கு வழி காட்டியதை நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் இன்றைய இளாஞ்ரகளின் போக்கு அவ்வளவு சிறந்ததாக இல்லை. அதில் உண்மையான அறிவின் சாயல் இல்லை. எந்த ஒரு கொள்கையையும் அலசி ஆராந்த்து ஏற்றுக்கொள்வதே சிறந்தது. குருட்டு நம்பிக்கை கூடாது என்பதே எமது கொள்கை. ஆனால் பல இளாஞ்ரகள் முந்தையோர் கூறியதொன்றைவும் ஆராயாது அரை குறையாகப் படித்துவிட்டுப் பழுமையிலே சிறப்பில்லை என்ற முடிவுக்கு வருவது வருந்தத்தக்கது. எதையும் கண்டிக்க வருமுன் அதை ஆராய்தல் அவசியம்.

அறிவிலே ஊன்றித் திழைத்து ஆன்றேர் அருளுரைகளையெல்லாம் நாம் ஆராய்ந்துவிட்டோமா? அவர் சிந்தையில் வளர்ந்த சீரிய கருத்துக்களை உண்மையான ஆவலோடு புரிந்து கொள்ள முயன்றேமா? அவர்கள் வகுத்த சமயதெறி களால் வாழ்க்கைக்கு வரும் பயணப்பற்றிச் சிந்தித்தோமா?

இலைஞர்களே! இவற்றைச் சிந்தியாமல் சமயத்தின் மீது குறைகூற எமக்கு உரிமையுண்டா? என்று உங்களையே கேட்டுப் பாருங்கள்.

சைவசமயம் தோன்றிப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்தோன்றிய சமயங்களை வளர்க்கப்பதற்கு கங்கணங் கட்டிக் கொண்டு ஏறுநடைபோடும் ஏனைய வாலிப் ஸ்தாபனங்கள் எத்தனை என்பதனை நாம் கண்ணருக் காண்கின்றோமல்லவா?

“இன்னல் பல நேர்ந்தாலும் இடர்பல குறுக்கிட்டாலும் எங்கள் பணியை விடோம்” என வீறுகொண்டெழுந்து சேவை புரியும் ஏனைய மதவாலிபர்களின் சமயப்பற்றுத்தான் என்னே! இந்த எழுச்சி விழிப்புணர்ச்சி உற்சாகம் சமயதாகம் சைவவாலிபர்களிடையே ஏன் எழவில்லை. சமயத்தின் பற்றிமையா? அல்லது ஏனோடு என்ற கொள்கையா?

தேவாரத்தின் மகிமை, திருவாசகத்தேன், சேக்கிழார் செந்த மிழ், ஆழ்வார்கள் பாசரங்கள் தாயுமானர்பாடல் திருப்புகழ் பிள்ளைத் தமிழ் போன்ற யாவும் எம் முன்னே பரந்து திடக் கின்றன. அவற்றுள்ளே இசைநயம், கவிச்சைவை, இலக்கிய வளம்யாவும் மலிந்துள்ளன. இறைவனின் மேல் அன்பில்லா தவர் கூட அவற்றைப் படித்து இன்புறலாமென்றால் அவற்றைப் பெற்றதற்காகச் சைவர்களாகிய நாம் இறும்புதடைய வேண்டாமா? இந்நால்களைப் படித்து நமது சமயத்தை அறிய முயலுவதே நாம் நம் மதத்துக்குச் செய்யும் சிறந்த சேவையாகும்.

இன்றைய உலகில் கொலையும் சண்டைகளும் ஏமாற்றுக் கூம் மலிந்திருப்பதற்குக் காரணம் முறையான சமயக்கல்வி யின்மையாகும். பயிர் செழித்து வளருவதற்கு வரம்பு எவ்வளவு அவசியமோ அதுபோல மனிதன் நல்வாழ்வு வாழ்வதற்கும் சமயம் அவசியமாகும். வெறும் கல்லாக இருக்கும் மனிதனைச் செதுக்கி ஒளிவீசும் வைரமாக ஆக்க வல்லது சமயஞானமாகும்.

சைவ சமயத்திற்கு எதிராக வேற்று மதத்தவர்கள் பிரசாரம் செய்த வேளைகளில் எல்லாம் அவர்களை முறியடிப்பதற்குச் சைவ அறிஞர்களும் தொண்டர்களும் சைவ சமயக் கோட்பாடுகளையும், நுட்பங்களையும் சிற்றார் பேரூர் எங்கும்

இசை மூலமும் விரிவுரைகள் மூலமும் எடுத்துச் சொல்லி வெற்றி பெற்றதைச் சரித்திர வாயிலாக அறிகின்றோம்.

சமுத்திலே எமது சமயத்திற்கு எதிராக எத்தனையோ விதமான ஆபத்துக்கள் குழந்து கொண்டு வருகின்றன. இதைத்தகடுத்து நிறுத்த ஒவ்வொரிடமும் சைவசமயப்பற்றும் தமிழ் மொழிப்பற்றும் மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் பெருக்கெடுத்தோட வேண்டும். சைவர்களும் சைவஸ்தாபனங்களும் ஜக்கியப்பட்டு விழிப்புணர்ச்சியுடன் திட்டமிட்டுச் சமூகத்திலுள்ள குறைபாடுகளை நீக்கவும் சைவசமயத்தை வளர்க்கவும் முன்வர வேண்டும். இதுவே சைவ மகாநாட்டையொட்டி சைவப்பெருமக்களுக்கும், சைவசமய ஸ்தாபனங்களுக்கும் நாங்கள் விடுக்கும் பணிவான வேண்டுகோளாகும்.

“அரன் நாமமே சூழ்க”

“ஆத்மஜோதி”யின்

புத்தாண்டு
வாழ்த்துக்கள்
அனைவருக்கும்
உரித்தாகுக!

சந்தா நேயர்களுக்கு!

அன்புகடயிர்!

இறைவன் திருவருளால் ஆத்மஜோதிக்கு 17 ஆண்டுகள் பூர்த்தியாகி 18வது ஆண்டு ஆரம்பமாகி ஆறு வது இதழும் வெளி வந்துள்ளது. பல சந்தா நேயர்களுடைய ஆதரவினாலேயே ஜோதி மாதந் தோறும் சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வழக்கம்போல அன்பர்கள் அனைவரும் புத்தாண்டுச் சந்தாவை அனுப்பி வைக்குமாறு அன்புடன் வேண்டுகின்றோம். சந்தா நேயர்கள் தமது சந்தா இலக்கங்களைக் குறிப்பிடுமாறு கேட்டுக் கொள்கின்றோம்.

இந்தியாவிலுள்ள சந்தா நேயர்கள் வழக்கம் போல்

R. வீரசம்பு, சம்பு இன்டஸ்ரீஸ்,

அரிசிப்பாளையம், சேலம் - 9.

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்பி வைப்பதோடு

இவ்விடமும் அறியத்தருவீர்களாக.

ஆத்மஜோதி நிலையம், நாவலப்பிட்டி, (சிலோன்)

அச்சிடுவிப்போர்:- ஆத்மஜோதி நிலையத்தினர்

அச்சிடுவோர்:- ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகத்தினர்

வெளியிட்ட திகதி:- 14-4-66.